

Προδικαστικά ερωτήματα

1) Απαγορεύει το δίκαιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, και ειδικότερα το άρθρο 6, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΚ) 60/2004 της Επιτροπής ⁽¹⁾, σε συνδυασμό με την τρίτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού (ΕΚ) 832/2005 της Επιτροπής ⁽²⁾, και το άρθρο 4, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού (ΕΚ) 1972/2003 της Επιτροπής ⁽³⁾, τον καθορισμό του ύψους του πλεονάζοντος αποθέματος ενός επιχειρηματία κατ' εφαρμογή μεθόδου που στηρίζεται στην αυτόματη αφαίρεση από το πλεονάζον [sic] απόθεμα (ως μεταβατικό απόθεμα) του μέσου όρου του αποθέματος που διέθετε ο επιχειρηματίας την 1η Μαΐου των τελευταίων — τεσσάρων κατ' ανώτατο όριο — ετών της δραστηριότητάς του πριν από την 1η Μαΐου 2004, μέσου όρου πολλαπλασιαζόμενου με τον συντελεστή 1, 2;

Σε περίπτωση καταφατικής απάντησης στο παραπάνω ερώτημα: Θα ήταν διαφορετική η απάντηση, αν κατά τον καθορισμό του ύψους του μεταβατικού αποθέματος και του πλεονάζοντος αποθέματος μπορούν να λαμβάνονται επίσης υπόψη η αύξηση του όγκου παραγωγής ή μεταποιητικής δραστηριότητας ή πωλήσεων του επιχειρηματία, ο χρόνος ωρίμανσης του οικείου γεωργικού προϊόντος, ο χρόνος σχηματισμού των αποθεμάτων καθώς και άλλες περιστάσεις μη εξαρτώμενες από τον επιχειρηματία;

2) Συνάδει προς τους σκοπούς του δικαίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, και ειδικότερα προς τον σκοπό του κανονισμού (ΕΚ) 1972/2003 της Επιτροπής, ο χαρακτηρισμός ολόκληρου του αποθέματος γεωργικού προϊόντος που βρίσκεται στην κατοχή επιχειρηματία την 1η Μαΐου 2004 ως πλεονάζοντος αποθέματος;

3) Απαγορεύει το δίκαιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, και ειδικότερα το άρθρο 4 του κανονισμού (ΕΚ) 1972/2003 της Επιτροπής και το άρθρο 6 του κανονισμού (ΕΚ) 60/2004 της Επιτροπής, την επιβολή στον επιχειρηματία που είχε αναπτύξει δραστηριότητα σε σχέση με το οικείο γεωργικό προϊόν για λιγότερο από ένα έτος πριν από την 1η Μαΐου 2004 της υποχρέωσης να αποδείξει ο ίδιος ότι το ύψος του αποθέματος του γεωργικού προϊόντος που είχε στην κατοχή του κατά την 1η Μαΐου 2004 αντιστοιχούσε στο ύψος του αποθέματος του γεωργικού προϊόντος που κανονικά θα παρήγε, θα πωλούσε ή θα μεταβίβαζε καθ' οιονδήποτε άλλο τρόπο ή θα αποκτούσε έναντι αντιπαροχής ή χωρίς καταβολή αντιπαροχής;

Σε περίπτωση καταφατικής απάντησης στο παραπάνω ερώτημα: Θα ήταν διαφορετική η απάντηση, αν η δημόσια αρχή είναι υποχρεωμένη, ανεξάρτητα από την υποχρέωση του επιχειρηματία να προσκομίσει την παραπάνω απόδειξη, να βασιστεί, κατά τον καθορισμό του μεταβατικού αποθέματος και του πλεονάζοντος αποθέματος του επιχειρηματία, στη δήλωσή του σχετικά με το οικείο γεωργικό προϊόν και να λάβει υπόψη της την μετά την 1η Μαΐου 2004 αύξηση του όγκου παραγωγής ή μεταποιητικής δραστηριότητας ή πωλήσεων του εν λόγω επιχειρηματία, καθώς και του αποθέματός του;

⁽¹⁾ Κανονισμός (ΕΚ) 60/2004 της Επιτροπής, της 14ης Ιανουαρίου 2004, για τη θέσπιση μεταβατικών μέτρων στον τομέα της ζάχαρης λόγω της προσχώρησης της Τσεχικής Δημοκρατίας, της Εσθονίας, της Κύπρου, της Λεττονίας, της Λιθουανίας, της Ουγγαρίας, της Μάλτας, της Πολωνίας, της Σλοβενίας και της Σλοβακίας (ΕΕ L 9, σ. 8).

⁽²⁾ Κανονισμός (ΕΚ) 832/2005 της Επιτροπής, της 31ης Μαΐου 2005, για τον καθορισμό της πλεονάζουσας ποσότητας ζάχαρης, ισογλυκόζης και φρουκτόζης για την Τσεχική Δημοκρατία, την Εσθονία, την Κύπρο, τη Λεττονία, τη Λιθουανία, την Ουγγαρία, τη Μάλτα, την Πολωνία, τη Σλοβενία και τη Σλοβακία (ΕΕ L 138, σ. 3).

⁽³⁾ Κανονισμός (ΕΚ) 1972/2003 της Επιτροπής, της 10ης Νοεμβρίου 2003, για τη θέσπιση μεταβατικών μέτρων όσον αφορά τις συναλλαγές γεωργικών προϊόντων λόγω της προσχώρησης της Τσεχικής Δημοκρατίας, της Εσθονίας, της Κύπρου, της Λεττονίας, της Λιθουανίας, της Ουγγαρίας, της Μάλτας, της Πολωνίας, της Σλοβενίας και της Σλοβακίας (ΕΕ L 293, σ. 3).

4) Συνάδει προς τους σκοπούς του δικαίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, και ειδικότερα προς τον σκοπό του κανονισμού (ΕΚ) 1972/2003 της Επιτροπής και του κανονισμού (ΕΚ) 60/2004 της Επιτροπής, η επιβολή της επιβάρυνσης επί του πλεονάζοντος αποθέματος ακόμη και στην περίπτωση που διαπιστώνεται ότι ο επιχειρηματίας έχει την 1η Μαΐου 2004 πλεονάζον απόθεμα, αλλά ο επιχειρηματίας αυτός αποδεικνύει ότι δεν έχει αποκομίσει από την εμπορία του πλεονάζοντος αποθέματος μετά από την 1η Μαΐου 2004 κανένα πραγματικό όφελος με τη μορφή κάποιας διαφοράς τιμής;

5) Μπορεί το άρθρο 6, παράγραφος 3, του κανονισμού (ΕΚ) 60/2004 της Επιτροπής, το οποίο προβλέπει ότι κατά τον καθορισμό της πλεονάζουσας ποσότητας ζάχαρης, ισογλυκόζης ή φρουκτόζης λαμβάνεται υπόψη, μεταξύ άλλων, η χωρητικότητα των εγκαταστάσεων αποθήκευσης, να ερμηνευθεί με την έννοια ότι η αύξηση της χωρητικότητας των εγκαταστάσεων αποθήκευσης ενός επιχειρηματία κατά το προηγούμενο της προσχώρησης έτος αποτελεί λόγο καθορισμού του πλεονάζοντος αποθέματος του γεωργικού προϊόντος που βρισκόταν στην κατοχή του επιχειρηματία κατά την 1η Μαΐου 2004 σε χαμηλότερο επίπεδο, ανεξάρτητα από την οικονομική δραστηριότητα του επιχειρηματία και τον όγκο των μεταποιητικών δραστηριοτήτων του σε σχέση με το οικείο γεωργικό προϊόν και του αντίστοιχου αποθέματος του κατά τα έτη δραστηριότητάς του πριν από την 1η Μαΐου 2004 καθώς και κατά τα δύο έτη μετά την 1η Μαΐου 2004;

6) Απαγορεύει το άρθρο 10 του κανονισμού (ΕΚ) 1972/2003 της Επιτροπής την επιβολή στον επιχειρηματία, με πράξη καταλογισμού των φορολογικών αρχών, της υποχρέωσης καταβολής της επιβάρυνσης για το πλεονάζον απόθεμα, αν η πράξη καταλογισμού εκδόθηκε μεν κατά τη διάρκεια της ισχύος του κανονισμού — στις 30 Απριλίου 2007 — αλλά άρχισε να παράγει τα αποτελέσματά της έναντι του επιχειρηματία, κατά το εσωτερικό δίκαιο, μετά τη λήξη της ισχύος του κανονισμού της Επιτροπής και το εσωτερικό δίκαιο δεν προβλέπει προθεσμία για την προβολή της αξίωσης καταβολής της επιβάρυνσης για το απόθεμα;

Προσφυγή της 18ης Δεκεμβρίου 2007 — Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Ιταλικής Δημοκρατίας

(Υπόθεση C-561/07)

(2008/C 64/32)

Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: J. Enegren και L. Pignataro)

Καθής: Ιταλική Δημοκρατία

απολαύουν, σε περίπτωση μεταφοράς της επιχειρήσεως, των προβλεπόμενων στα άρθρα 3 και 4 της οδηγίας εγγυήσεων. Πάντως, η Ιταλική Κυβέρνηση υποστήριξε ότι στην προκειμένη περίπτωση εφαρμόζεται το άρθρο 5, παράγραφος 3, της οδηγίας.

Αιτήματα της προσφεύγουσας

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

— να αναγνωρίσει ότι, διατηρώντας σε ισχύ τις διατάξεις του άρθρου 47, παράγραφοι 5 και 6, του νόμου 428 της 29ης Δεκεμβρίου 1990 σε περίπτωση κρίσεως μιας επιχειρήσεως βάσει του άρθρου 2, παράγραφος 5, στοιχείο c', του νόμου 675 της 12ης Αυγούστου 1977, κατά τρόπον ώστε να μη διασφαλίζονται τα δικαιώματα των κατά τα άρθρα 3 και 4 της οδηγίας 2001/23/EK εργαζομένων σε περίπτωση μεταβίβασης επιχειρήσεων οι οποίες έχει διαπιστωθεί ότι τελούν σε «κατάσταση κρίσεως», η Ιταλική Δημοκρατία παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την ως άνω οδηγία

— να καταδικαστεί η Ιταλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

Η Επιτροπή επισημαίνει με το δικόγραφο της προσφυγής της ότι, σύμφωνα με την ανωτέρω διάταξη, επιτρέπεται, σε περίπτωση μεταβίβασης μιας επιχειρήσεως της οποίας ο εκχωρητής ευρίσκεται σε κατάσταση σοβαρής οικονομικής κρίσεως, η τροποποίηση των όρων εργασίας των εργαζομένων προκειμένου να διασφαλιστούν οι δυνατότητες απασχολήσεως διά της κατοχυρώσεως της επιβιώσεως της επιχειρήσεως, της εγκαταστάσεως ή τμήματος της επιχειρήσεως ή της εγκαταστάσεως. Πάντως, με την ανωτέρω διάταξη τα κράτη μέλη νομιμοποιούνται απλώς να παράσχουν στον μεταβιβάζοντα και στους εκπροσώπους των εργαζομένων τη δυνατότητα να καταλήξουν σε συμφωνία τροποποιήσεων των όρων εργασίας σε παρόμοια περίπτωση και όχι να αποκλείσουν, όπως συμβαίνει με το άρθρο 47, παράγραφοι 5 και 6, του νόμου 428/90, την εφαρμογή των άρθρων 3 και 4 της οδηγίας.

(¹) EE L 82, σ. 16.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι οι διατάξεις του νόμου 428/1990 (άρθρο 47, παράγραφοι 5 και 6) παραβιάζουν την οδηγία 2001/23/EK (¹), της 12ης Μαρτίου 2001, περί προσεγγίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών, σχετικά με τη διατήρηση των δικαιωμάτων των εργαζομένων σε περίπτωση μεταβιβάσεων επιχειρήσεων, εγκαταστάσεων ή τμημάτων εγκαταστάσεων ή επιχειρήσεων, καθόσον οι εργαζόμενοι της επιχειρήσεως οι οποίοι έχουν υπαχθεί στο καθεστώς του καταβαλλόμενου από το ειδικό ταμείο συμπληρώσεως μισθών («CIGS») επιδόματος ανεργίας και των οποίων η εργασιακή σχέση έχει μεταβιβαστεί στον αγοραστή παύουν να απολαύουν των προβλεπόμενων στο άρθρο 2112 του Ιταλικού Αστικού Κώδικα δικαιωμάτων, υπό την επιφύλαξη των τυχόν προβλεπόμενων από συμφωνία των συνδικαλιστικών οργανώσεων εγγυήσεων (της «ευνοϊκής μεταχειρίσεως» κατά το άρθρο 47, παράγραφος 5).

Τούτο σημαίνει ότι οι εργαζόμενοι μιας επιχειρήσεως οι οποίοι έχουν υπαχθεί στο καθεστώς του καταβαλλόμενου από το ειδικό ταμείο συμπληρώσεως μισθών («CIGS») επιδόματος ανεργίας σε περίπτωση καταστάσεως κρίσεως δεν απολαύουν, επί μεταβίβασης της επιχειρήσεως, των προβλεπόμενων στα άρθρα 3 και 4 της οδηγίας εγγυήσεων.

Όσον αφορά το άρθρο 47, παράγραφος 6, τούτο προβλέπει ότι οι εργαζόμενοι οι οποίοι δεν αποκτούν την ιδιότητα των εργαζομένων του αγοραστή, του μισθωτή ή του νέου εργοδότη δικαιούνται να προσληφθούν κατά προτεραιότητα από τους ανωτέρω και τούτο επί ένα έτος από την ημερομηνία της μεταβίβασης ή επί μακρότερη περίοδο προβλεπόμενη μέσω συλλογικών συμβάσεων. Το άρθρο 2112 του Ιταλικού Αστικού Κώδικα δεν τυχάνει εφαρμογής όταν πρόκειται για εργαζομένους τους οποίους προσέλαβε ο αγοραστής, ο μισθωτής ή ο νέος εργοδότης μετά τη μεταβίβαση της επιχειρήσεως.

Η Ιταλική Κυβέρνηση δεν αμφισβητεί την ερμηνεία της Επιτροπής βάσει της οποίας οι εργαζόμενοι της επιχειρήσεως οι οποίοι έχουν υπαχθεί στο καθεστώς CIGS λόγω καταστάσεως κρίσεως δεν

Προσφυγή της 19ης Δεκεμβρίου 2007 — Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Βασιλείου της Ισπανίας

(Υπόθεση C-562/07)

(2008/C 64/33)

Γλώσσα της διαδικασίας: η ισπανική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: R. Lyal και I. Martinez del Peral Cagigal)

Καθού: Βασίλειο της Ισπανίας

Αιτήματα της προσφεύγουσας

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

— να αναγνωρίσει ότι το Βασίλειο της Ισπανίας, επιφυλάσσοντας διαφορετική μεταχείριση στα κεφάλαια που αποκτήθηκαν στην Ισπανία από κατοίκους αλλοδαπής και σε εκείνα που αποκτήθηκαν από κατοίκους ημεδαπής μέχρι τις 31 Δεκεμβρίου 2006, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα άρθρα 39 και 56 ΕΚ, καθώς και από τα άρθρα 28 και 40 της Συμφωνίας για τον ΕΟΧ·

— να καταδικάσει το Βασίλειο της Ισπανίας στα δικαστικά έξοδα.